

Συμφωνώ με το Νίκο και επαυξάνω. Είναι εσφαλμένη ολόκληρη η συλλογιστική που διέπει τις σχέσεις των ανθρώπων με αναπηρίες και της κοινωνίας, της πολιτείας, αλλά και τις μεταξύ τους (μας). Η κοινωνία μάς έχει επιφυλάξει ένα ρόλο, που όσο καλύτερα τον υπηρετούμε, τόσο πιο αποδεκτοί νομίζουμε ότι γινόμαστε.

Το θέμα είναι πραγματικά τεράστιο. Θα περιοριστώ σε μερικές νύξεις, προκειμένου να δώσω το προσωπικό μου στίγμα, που, ίσως, βοηθήσει τον προβληματισμό. Πολύ πιθανό να ενοχλήσω: να με βρίσετε, μη διστάσετε, σκέψεις είναι που ξεφύγανε.

Τις πταίει; Φταίει η ανύπαρκτη, ξεχαρβαλωμένη κοινωνία, οι χαλεποί καιροί που ζούμε, όπου η αξία άνθρωπος, συνάνθρωπος, φίλος κλπ. έχει καταρρακωθεί και αντικατασταθεί από την «οικονομία της αγοράς» και την κυρίαρχη παρουσία της, τηλεοπτικής κυρίως, εικόνας. Το φαινόμενο εξαπλώνεται σε όλη την κοινωνία, ανεξάρτητα από κοινωνικές κατηγοριοποιήσεις ή ομαδοποιήσεις.

Οι άνθρωποι με αναπηρίες έχουμε, λίγο ως πολύ, βολευτεί με την κατάσταση. Κοιτάζουμε να καταξιωθούμε στον προσωπικό ή οικογενειακό μικρόκοσμό μας και δεν τολμάμε να «αγγίξουμε το γλυκό». Έχουμε προσηλωθεί στη διαχείριση της αναπηρίας μας χωρίς να αποτολμούμε την παρέμβαση στην κοινωνία, το «κολύμπι στα βαθιά νερά». Έχουμε αποποιηθεί την ιδιότητα του προσώπου, το δικαίωμα στο ονοματεπώνυμο, προς χάρη εκείνης του «ΑμΕΑ». Ξεχάσαμε το δικαίωμα στη χαρά, στη φιλία, στον έρωτα, το δικαίωμα στη ζωή αντί εκείνου του επιδόματος, του χαϊδέματος, της επιβίωσης. Ακόμα και οι παρΟλυμπιονίκες δεν διαμαρτυρήθηκαν, ούτε δυσανασχέτηση δεν έδειξαν επειδή επιβραβεύτηκαν για τη «δύναμη ψυχής» τους και όχι για την αθλητική τους επίδοση. Δικαιούμαστε να μην είμαστε «το κέντρο του κόσμου», δεν είναι έτσι;

Γινόμαστε έτσι έρμια στα χέρια των διάφορων επιδέξιων χειραγωγών μας, είτε αυτοί έχουν αναπηρίες είτε όχι. Τους επιτρέπουμε να θορυβούν πάνω απ' το κεφάλι μας ωρούμενοι για «αγώνα», «συνεργασία», «διεκδικήσεις» και άλλα ηχηρά παρόμοια και εγκλωβιζόμαστε στις εξειδικευμένες ανάγκες μας, σαν να είναι αυτές που μας προσδιορίζουν ως προσωπικότητες. Ρωτάω: «από όνειρο πώς πάμε;»

Το αγαπημένο μου: ονειρεύομαι την κατάργηση του «αναπηρικού κινήματος», την εξαφάνιση των τηλεοπτικών εκπομπών που εμπορεύονται χυδαία τις αναπηρίες και τα άλλα προβλήματα του κόσμου και προβάλλουν δήθεν πετυχημένους «ανάπηρους». Ονειρεύομαι την απαλοιφή από παντού της επιγραφής «ΑμΕΑ». **Ονειρεύομαι την παύση της γελοίας αντιπαράθεσης: από δω εμείς, από κει η κοινωνία.**

Μα, θα πείτε, «έτσι τα ισοπεδώνεις όλα», η «πάλη των τάξεων...», κ.ά. Το θέμα είναι ότι, οι άνθρωποι με αναπηρίες **δεν συγκροτούμε τάξη, συντεχνία ή κοινωνική ομάδα.** «Ταμπέλα» συγκροτούμε: «ΑμΕΑ» όπως «Θρύλος», «Πασόκ» ή «Πρόσκοποι». «Παλεύουμε» για να τους «νικήσουμε» και απορώ: ποιοι είναι οι αντίπαλοί μας; Ξεκοβόμαστε από την κοινωνία και «δίνουμε τα ρέστα μας» για να αναβαθμίσουμε τη θέση μας σε μια υποβαθμισμένη κοινωνία.

Δε διανοούμαστε καν να ασχοληθούμε με αυτήν την υποβάθμιση της κοινωνίας. Περιμένουμε όμως να ασχοληθούν οι άλλοι μαζί μας, αφού έχουμε και κίνημα. Όχι: δεν

αρκεί το ότι είμαστε μια ευπαθής ομάδα. Άσχετο: η θαλάσσια χελώνα Καρέτα υποφέρει, ως και με εξαφάνιση κινδυνεύει. Είδατε ποτέ χελώνες να κάνουν κίνημα; Όχι.

Αντ' αυτών πολλοί άνθρωποι με ευαισθησίες δίνουν μεγάλο αγώνα για τη σωτηρία-προστασία. Μπορώ να διαβεβαιώσω ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν έχουν καμμία ομοιότητα με τις χελώνες. Η προστασία των χελωνών είναι **κοινωνικό αίτημα**.

Ονειρεύομαι την εποχή όπου η αναβάθμιση των ανθρώπων με αναπηρίες θα είναι αίτημα της κοινωνίας. Θα ρθει;

Ο προβοκάτορας,

Παναγιώτης Τσίγκανος.